

РЕШЕНИЕ

№ 13194

гр. София, 29.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 17.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6510** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85, ал.1 и ал. 4 вр.с чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. Алокла М.,ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., търсещ закрила, против решение № 6918/12.06.2024г. на заместник - председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и че е издадено в противоречие с приложимия материален закон. Конкретно се сочи, че административният орган е направил погрешна преценка на обстоятелството, че жалбоподателят е пребивавал на територията на Република Турция в продължение на няколко години и поради тази причина спрямо него е приложима концепцията за „трета сигурна страна”. Поддържа, че Република Турция формално изпълнява изискванията визирани в § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ за „трета сигурна страна”. В тази връзка сочи, че в оспореното решение не са изследвани гаранциите визирани в §1, т.9, както следва: „б“ чужденецът би бил защитен от връщане на територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му и „г“ дали за чужденеца съществува възможност да статут, съответно закрила на бежанец в Турция. Моли съда да отмени

решение № 6918/12.06.2024г. на председателя на ДАБ - МС.

Отвратната страна оспорва жалбата като неоснователна, счита решението за правилно и законосъобразно. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, както и актуални справки за положението в С. и Турция. Моли обжалването да бъде отхвърлено.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по чл. 84, ал.3 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, намира същата за допустима.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба вх. № В-13-1258/10.11.2023г. на РПЦ – С., В. (л. 73 от делото), в която е видно посочване, че жалбоподателят „желае закрила и да отиде в Германия“. На същата дата е съставен регистрационен лист с рег. № УП 5737/10.11.2023г. (л. 71), в който е отразено, че кандидат е гражданин на С.; [дата на раждане] в [населено място], обл. Р., С.; религия – мюсюлманка, сунит; професия – строителен работник; владеещ арабски език; семейно положение – женен, като от приложение към регистрационен лист е видно, че неговата съпруга Х. Х. М. е на 25 години, намира се в Република Турция, заедно имат три деца на възраст, както следва: 5, 4 години и 8 месеца. Личните данни на кандидата са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал.1, т.3 от ЗУБ с вх. № УП5737/10.11.2023г., тъй като не е представил оригинални документи за самоличност (л. 66). Във формуляр за идентификация и оценка на нуждите с рег. № УП 5737/10.11.2023г. са преповторени данните за жалбоподателя, като в допълнение е посочено, че същият няма образование и желае да замине за Германия и там да подаде молба за събиране на семейство (л. 57). Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф. № BR106C2311100011 (л. 68), като лицето е запознато срещу положен подпис и с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България.

На 11.01.2024 г. е проведено интервю с жалбоподателя в присъствието на преводач от арабски език, документирано с приложен към преписката протокол с рег. № УП5737/11.01.2024г. (л. 50 и сл.). При проведеното интервю Е. Алокла М. споделя, че е [дата на раждане] в [населено място], област Р.. Женен е, с три деца, от които две момичета и едно момче на 6г., 4г. и 9 месеца. Има начално образование, учил е до 5 клас. Напуснал е С. през 2015 г. към Турция, след като Даеш са навлезли в [населено място]. Посочва, че тогава турците са пуснали бежанците на територията на страната без документи и цялото му семейство е влязло в Турция. Там бил осем години, имал кимлик (документ за самоличност) и се оженил. Работил е в строителството, както в С., така и в Турция. Като причина да напусне Турция посочва, че мястото където се е бил установил е било в зоната на разрушително земетресение, като след него условията за живот, които му предложили турците станали трудни. Това го мотивирало да тръгне към България. От отразеното в протокола за проведено интервю се установява, че жалбоподателят е влязъл на българска територия през дупка в теленето заграждение на 07.10.2023 г. нелегално. В тази връзка посочва, че е бил предупреден от каналджията да не взима кимлик (документ за самоличност), тъй като ако има документи ще го върнат в Турция. Заявява още, че на територията на страната

е вървял пеша 3-4 дни, след това с кола, но е бил заловен от българските полицаи. Споделя, че им е казал, че не иска да се върна в Турция, а искам да остане в България. Е. Алокла М. заявява, че не притежава разрешение за влизане и пребиваване в друга държава – членка на ЕС. В България е подал за първи път молба за закрила. Споделя, че не е осъждан и не е бил арестуван в страната му по произход. Не посочва да е имал проблеми с властите нито в С., нито в Турция. Не е бил жертва на насилие и не е имало заплахи към него, включително заради вярата си или етническата група на арабин в нито една от двете държави, в които е пребивавал. Не е посещавал посолството на С. в Република България или в друга държава. Като причина за напускане страната си на произход – С. през 2015 г. пред интервюиращия орган посочва войната и набезите на Даеш в [населено място] и района, в който е живял. Семейството му много се страхувало, защото се чували страшни неща, за това какво правят групировките с хората, изнасилвали жени. Спомня си, че младежи, които писали по стените срещу режима били затворени. Посочва, че през 2011 г., когато е започнала войната положението станало много лошо, говорело се как режимът на Даеш режат глави, имало граждански протести срещу режима. Сочи, че освен заради войната, не иска да се връща в С., защото вече там няма дом, нито роднини, защото всички са в Турция.

С писмо рег. № УП 5737 от 28.12.2023г. директорът на специализирана дирекция „М“ – ДАНС заявява, че не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, регистрирано в РПЦ – С., ПМЗ - В. към ДАБ-МС като Е. Алокла М., [дата на раждане] в С., в случай че отговаря на условията по ЗУБ (л. 55 от делото).

Със становище рег. № УП 5737 от 22.05.2024 г. интервюиращият орган предлага на председателя на ДАБ – МС да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца (л. 19 от делото).

С оспореното в настоящото производство решение № 6918/12.06.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и 4, вр. с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Е. Алокла М.. Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не са налице субективният и обективният елемент на понятието „основателно опасение от преследване“. Административният орган е счел за достоверна информацията заявена от чуждият гражданин, че е напуснал С. по собствено желание, поради водещите се военни действия. Обърнал е внимание, че жалбоподателят не е споделил релевантни за исканата закрила лични опасения от преследване или за извършени посегателства срещу него, както в родината му С., така и в страната в която е живял осем години Турция – основания по чл.8, ал.2-5 от ЗУБ. В този смисъл, в оспореното решение е прието, че от страна на сирийския гражданин не са изтъкнати никакви основателни опасения от преследване по смисъла на „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“ на службата на ВКБООН. Направен е извод, че кандидатът е напуснал Турция единствено и само по лични и икономически причини – в търсене на по - добър живот.

На следващо място, въз основа и на информацията в представената справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, относно положението в държавата по произход – С., административният орган е приел, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война и не може да се очаква молителят да се

установи в друга част от територията на държавата, където да се ползва от закрила, която да бъде ефективна и да има траен характер. Административният орган е изтъкнал, че чужденецът е прекарал последните осем години от живота си на територията на Турция, където е живял съвсем мирно и спокойно, без да съществува риск за сигурността му и не е бил принуждаван да напуска Турция или да се завръща в С.. В решението административния орган се е позовал и на приобщената по преписката справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, съдържаща относима за изложената житейска ситуация информация за турското законодателство. Обърнал е внимание, че чл. 1 от турския Регламент за временната закрила (TPR) изрично установява, че "сирийски граждани, лица без гражданство и бежанци", които са пристигнали в Турция, независимо дали индивидуално или като част от масово движение на хора, поради събития, развиващи се в С., отговарят на условията за получаване на временна закрила в Турция. Същата разпоредба определя точна дата за включване в режима на временна закрила, конкретно предвиждайки лицата, пристигнали от С. след 28 април 2011 г. или по-късно, да бъдат обработвани изключително в рамките на режима за временна закрила. Като такива (пристигнали на турска територия след 28 април 2011 г.) на въпросните лица не се позволява да подават отделна молба за международна закрила, а ако вече са подали молба за международна закрила преди публикуването на TPR на 22 октомври 2014 г., тези молби са спрени и въпросните лица са третираны като ползвачи се с временна закрила. Друга категория лица - такива, които са пристигнали в Турция преди 28 април 2011 г. и вече са подали молба за международна закрила, получават възможност да изберат дали желаят да останат в рамките на процедурата за международна закрила или да се възползват от временна закрила. Броят на сирийските граждани, засегнати от тази разпоредба, е много ограничен, тъй като числеността на сирийците, потърсили закрила в Турция в началото на 2011 г., преди конфликта в С., е много ниска. Статутът на временна закрила се прекратява за конкретно ползващо се от него лице, когато той или тя: а/ напусне Турция доброволно; б/ ползва се от закрилата на трета страна; в/ бъде приет в трета страна по хуманитарни причини или по програма за преселване. Обичайно е бежанците да пътуват обратно в С. по административни причини, например за подновяване на паспорт и след това да се върнат в Турция. Достъпът до режим на временна закрила за лица, които преди това са се възползвали от временна закрила в Турция, но статутът им е бил прекратен, се оценява на индивидуална основа от Министерството по управление на миграцията (Р.). Р. е институцията, упълномощена да предостави или да откаже подновен достъп до статут на временна защита при повторно пристигане в Турция.“

Във връзка с така установеното законодателство решаващият орган е приел аргумент, че става ясно, че въпреки известни затруднения, свързани с регистрацията на сирийските бежанци, породени от големия брой кандидати, турската държава полага усилия на търсещите закрила да бъдат осигурени здравни, социални и образователни услуги. В мотивите на решението е изтъкнато, че никой не е принуждавал жалбоподателя да напуска Турция. В страната е прекарал осем години, в които не е имал проблеми с полицията и властите, поради което липсват основателни причини да се счита, че няма да бъде допуснат отново до територията на Турция, както и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила. В конкретния случай става дума за икономически мигрант, търсещ по - добро качество на живот. С тези аргументи е обоснован извод, че за жалбоподателя Турция представлява „трета сигурна държава“

по смисъла на §1, т.9 от ДР на ЗУБ, поради което не са налице предпоставките на чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ и за него не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1-3 ЗУБ при завръщането му в Турция, поради което е приел и искането за предоставяне на хуманитарен статут за неоснователно.

Председателят на ДАБ при МС е обосновал краен извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Като част от административната преписка са представени справки, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ-МС: вх. № ЦУ-797/08.03.2024г., относно общото положение в Република Турция (съдържаща информация, включително за правата на сирийските граждани в настоящата обществена и политическа ситуация в Турция); вх. № ЦУ-812/11.03.2024г., относно правата на сирийските граждани в настоящата обществена и политическа ситуация в С. (включително касаеща и правата на гражданите на С., потърсили убежище в Турция) (л. 20-46 от делото).

В съдебно заседание като доказателство са прието и актуални справки, от дирекция “Международна дейност” на ДАБ-МС с вх. ЦУ-1624/12.07.2024г., относно Сирийската арабска република и с вх. № ЦУ-1554/01.07.2024г., относно Република Турция (л. 93 - 118 от делото).

В съдебно заседание на 17.07.2024 г. жалбоподателят лично посочва, че преди земетресението живял спокойно със семейството си и работили. След това нямало къде да живеят и са ги настанили в скъсана палатка. Държавата не давала помощи. Синът му е на 8 години и не посещава училище. Посочва, че това положение го е мотивирало да влезе в България, за да учат децата му. Заявява още, че ако положението в Турция било спокойно, щял да остане там.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган - председателя на ДАБ при МС, в съответствие с правомощията му по чл. 75 ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Решението е постановено след обстоен анализ на декларираната от жалбоподателя бежанска история, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на

жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно Република Турция и С., с отчитане на актуалната политическа и икономическа обстановка в двете държави, както и отношението на властите в Турция към сирийските бежанци.

В жалбата се сочи, че при вземане на решението административният орган е подходил формално, и не е изградил вътрешното си убеждение въз основа на всестранно и пълно изследване на всички относими обстоятелства, включително дали в Турция съществува защита за сирийските бежанци от принудително връщане на територията на страната по произход. Според настоящия съдебен състав възражението е неоснователно. Органът е извършил необходимите процесуални действия, при съблюдаване процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени в решението по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на Република Турция като „трета сигурна страна“ и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на изчерпателен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки. По тези съображения, съдът намира за неоснователно направеното в жалбата оплакване, че административният орган е подходил формално при анализа на положението на сирийските бежанци в Турция.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е

изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочени в закона.

В проведеното интервю Е. Алокла М. изрично заявява, че не е бил обект на преследване от държавата, партии или организации или недържавни субекти, не е нямал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата му принадлежност. От бежанската му история става ясно, че е напуснал С. заради войната, а Турция - защото искал да стигне до Германия (последното е отразено в попълнения на 10.11.2023 г. формуляр на молба за закрила и във формуляра за идентификация и оценка на нуждите рег. № УП5737/10.11.2023г.). В Турция жалбоподателят е живял и работил, като никой не го е гонил или преследвал, имал е издаден документ за самоличност. Нещо повече, създал семейство, има съпруга и три малолетни деца, за които заявява, че все още са в Турция. Пред интервюиращия орган заявява, че всичките му роднини са в Турция. Е. Алокла М. заявява, че е тръгнал за България, защото след разрушително земетресение в областта в която живял, турците били предложили тежки условия, но не внася конкретика за тези си твърдения, още повече да е бил подложен на преследване. От събраните доказателства не се доказва наличие на опасност за сигурността или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. *тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.*

В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т. 3 на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Разпоредбата изцяло е в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО), относно минималните стандарти за признаването и

правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. E. and Noor E. vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Между страните няма спор, а и от представените справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС с вх. № ЦУ-812/11.03.2024г. и вх. № ЦУ-1624/12.07.2024г., относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийската арабска република се установява, че в страната на произход С. съществуват проблеми, свързани с правата на човека, които включват незаконни или произволни убийства от страна на правителството, включително извършвани с употреба на тежки оръжие като; насилствени изчезвания; произволна или незаконна намеса в неприкосновеността на личния живот, описвани от Комисията за разследване на ООН за С. като безогледни; Поради икономическото състояние в страната цените на хранителните стоки продължават да растат, като средните доходи покриват само част от хранителните потребности на обикновените сирийски семейства.

На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по

делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Следователно е установено, че в С. е налице "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. обхваща цялата територия на тази страна, като и животът, и здравето на всеки граждан намиращ се на тази територия сам по себе е изложен на реален риск от посегателство.

Въпреки това обаче, както правилно е отбелязал ответникът в обжалваното решение, конкретната бежанска история на жалбоподателя налага да бъде разгледана в случая в светлината на чл. 75, ал.2 от ЗУБ, съгласно който при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие.

В случая следва да се има предвид, че жалбоподателят живее през последните осем години в Турция, работил е в строителството и е създал семейство, като за съпругата и трите им деца декларира, че са в Турция. Има издаден документ за самоличност в Турция, с който работи и има достъп до определени социални услуги и никой не го е гонил или преследвал, същият не споменава и да е съществувала опасност за сигурността му там.

Като е съобразил информацията, налична в приложените по делото справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, председателят на ДАБ е стигнал до правилния извод, че Турция представлява „трета сигурна държава“. Съгласно легалната дефиниция, дадена в §1, т.9 от ДР на ЗУБ, „трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Жалбоподателят е пребивавал необезпокоявано осем години на територията на Турция легално, има издадени документи. Лично посочва в проведените интервюта, че в Турция не е бил преследван и не сочи данни да са налице опасения за живота или свободата му поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Не е бил принуждаван да се завърне в С., като по собствено желание е напуснал Турция. От представените справки за Турция се установява, че Законът за чужденците и международната закрила и Регламентът за временна закрила предоставят силна правна рамка за легален престой и достъп до права и услуги за лица, нуждаещи се от международна закрила, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, след регистрация пред съответните органи. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН Във връзка с последното и предвид заявеното от жалбоподателя в проведеното по делото на 17.07.2024 г. о.с.з., съдът обръща внимание, че търсенето на по – благоприятни условия за живот не е основание за получаване на международна закрила. На следващо място, съдът констатира, че жалбоподателят сменя версията си, тъй като заявява, че желае да остане в Република България, но пред органите на ДАБ е посочил, че желае да замине за Германия и там да подаде молба за събиране със семейството. Така оставя съмнения относно фактите свързани с неговата бежанска история.

Турция се явява трета сигурна страна за жалбоподателя и с оглед разясненията дадени от ВКБООН в Правните съображения относно връщането на лица, търсеци международна закрила от Гърция в Турция, публикувани на сайта на ВКБООН (L. considerations on the return of asylum-seekers and refugees from Greece to T. as part of the EU-T. Cooperation in Tackling the M. C. under the safe third country and first country of asylum concept - <https://www.unhcr.org/protection/operations/56f3ec5a9/legal-considerations-returning-asylum-seekers-refugees-greece-turkey-under.html>), във връзка с понятията сигурна трета страна и първа страна на убежище съгласно Сътрудничеството между ЕС и Турция в контекста на мерките за миграционната криза. В случая понятието е приложено след направена индивидуална преценка на случая на Е. Алокла М., който осем години е пребивавал и живял легално в страната и е напуснал по икономически причини, в търсене на по-добър живот (в Германия). Налице е изискващата се връзка между кандидата и третата страна – Турция, въз основа на която връщането в тази страна ще бъде основателно. В случая не се касае за транзитно преминаване през Турция, а е налице „смислена“ връзка между жалбоподателя и Турция. Решението на председателя на ДАБ е взето след проведено лично интервю и

задълбочено изследване на личното положение на кандидата в тази трета страна, което е декларирал.

В тази връзка доводът, че по делото не е доказано, че държавата Турция представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на ЗУБ не се споделя от настоящия състав. Административният орган няма задължение да събере всички възможни доказателства по преписката, а да събере достатъчно такива, които да мотивират издаденото волеизявление. От страна на оспорващия не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза. В този смисъл е и решение № 8552 от 09.07.2024г. по адм.д. № 4060/2024г. на ВАС; № 9134 от 23.07.2024г. по адм.д. № 2062/2024г. на ВАС; № 5569 от 08.05.2024г. по адм.д. № 10775/2023г. на ВАС; № 11081 от 14.11.2023г. по адм.д. № 4727/2023г. на ВАС № 3508 от 08.04.2021г. по адм.д. № 1331/2021г. на ВАС, както и решение № 12042 от 25.11.2021г. по адм.д. № 8407/2021г. на ВАС.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход и в Република Турция, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че Турция е трета сигурна държава, поради което по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Алокла М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., търсец закрила, против решение № 6918/12.06.2024г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: